

Organisk samverkan mellan präster och lekmän

Johannes Paulus II:s tal till prelatens troende med anledning av en konferens kring det apostoliska brevet ”Novo Millennio Ineunte” (14.-17. mars 2001). Med utgångspunkt i början på det tredje årtusendet och de utmaningar som Kyrkan konfronteras med, talar den Helige fadern om den organiska samverkan mellan präster och lekmän i Opus Dei och betonar därvid dess enhet.

2007-11-28

Lördag 17. mars 2001

Kära bröder och systrar!

1. Välkomna! Jag hälsar var och en av er, präster och lekmän, hjärtligt välkommen. Ni har infunnit er i Rom för att delta i en konferens som har som mål att reflektera över det apostoliska brevet *Novo millenio ineunte* och de perspektiv som jag har skisserat för evangelisationens framtid. Jag hälsar särskilt er prelat, biskop Javier Echevarría, välkommen som har satt igång denna träff för att intensifiera prelaturens tjänst till förmån för de partikulära kyrkorna i vilka de troende är närvarande.

Ni är här som företrädare för alla medlemmar av vilka prelaturen är

organiskt sammansatt, alltså präster och lekmän, män och kvinnor, med den egne prelaten i spetsen. Denna hierarkiska natur hos Opus Dei, som fastställts i den apostoliska konstitutionen (jfr Apost. konst. *Ut sit*, 28.11.1982) med vilken jag upprättade den som prelatur, ger anledning till pastorala överväganden som är fulla av praktiska tillämpningar. Jag vill framför allt understryka att lekmännens tillhörighet till såväl den egna partikulära kyrkan som prelaturen som de är inlemmade i har till följd att prelaturens specifika uppdrag mynnar ut i varje partikulärkyrkans evangelisationsåtagande, som Andra Vatikanconciliet förutsåg då man lade upp personalprelaturernas utformning.

Den organiska samverkan mellan präster och lekmän är ett av de privilegierade områden i vilka en

själavård kan uppstå och stärkas som är grundad på den ”nya dynamik” (jfr Apost.brev *Novo millenio ineunte*, nr 15) som vi alla känner oss uppmuntrade till efter det stora jubileet. I detta sammanhang är det lämpligt att påminna om den ”gemenskapens spiritualitet” som betonas i det apostoliska brevet (jfr *ibid.*, nr 42-43)

2. Lekmännen är som kristna förpliktigade att utveckla ett missionsinriktat apostolat. Deras specifika kompetens inom de olika mänskliga verksamhetsområdena utgör i första hand ett redskap som Gud har givit dem för att låta ”Jesu Kristi förkunnelse (...) nå personer, forma gemenskaperna och genom att vittna om evangeliets värde djupt påverka samhället och kulturen” (jfr. *ibid.*, nr. 29). Det är därför nödvändigt att sporra dem att i själva verket ställa sina kunskaper i de ”nya

gränsers” tjänst, vilka utmanar
Kyrkans frälsande närvaro i världen.

Deras direkta vittnesbörd på alla
dessa områden skall bevisa att
endast i Kristus kan de högsta
mänskliga värdena nå sin fullhet.
Genom deras apostoliska iver, deras
broderliga vänskap och deras
solidariska kärlek kan de förvandla
vardagens sociala relationer till
tillfällen att väcka hos sina
medmänniskor törsten efter
sanningen, som är den första
förutsättningen för att möta Kristus
som Frälsare.

Prästerna å sin sida fyller en
oersättlig grundläggande funktion:
att genom sakramenten,
förkunnelsen och andlig vägledning
hjälpa de enskilda människorna att
öppna sig för nådens gåva. En
gemenskapens spiritualitet kommer
att värdesätta högst den specifika roll

som tillkommer var och en av Kyrkans beståndsdelar.

3. Jag uppmanar er, kära bröder och systrar, att vid allt ert arbete inte glömma det centrala i jubileet: mötet med Kristus. Jubileet var en fortgående och oförglömlig betraktelse av Kristi ansikte, den evige Sonen, som är Gud och människa, korsfäst och uppstånden. Vi har sökt honom på vår pilgrimsfärd fram till porten som för människan öppnar vägen till himmelen. Vi har erfarit hans mildhet i hans mycket mänskliga och samtidigt gudomliga gärning som består i att förlåta syndaren. Vi har upplevt honom som alla människors bror, vilka genom den förlösande kärlekens gåva leds till enhet. Törsten efter spiritualitet som har väckts i vårt samhälle kan endast bli stillad av Kristus.

” Nej, ingen formel kommer att rädda oss, utan en person och den visshet som denna person ingjuter i vårt hjärta: *Jag är hos er*” (Apost. brev *Novo millenio ineunte*, nr 29). Vi kristna måste bana för världen och för var och en av våra bröder, människorna, den väg som för till Kristus. ”*Ditt ansikte, Herre, vill jag söka!*” (Ps. 27, 8). Den salige Josemaría, som var en människa som törstade efter Gud och därför en stor apostel, brukade upprepa denna bönesuck: ”Må Jesus vara målet för våra strävanden, kärleken i våra känslor, vårt samtalsämne och förebilden för vårt handlande.” (Vägen, nr 271)

Det är dags att lägga av all fruktan och sträva mot modiga apostoliska mål. *Duc in altum* (Luk 5:4): Kristi inbjudan driver oss att ro ut på djupet, att odla ambitiösa drömmar om personlig helighet och apostolisk fruktbarhet. Apostolatet är alltid ett

överflöd av det inre livet. Visserligen är det också handling, men alltid buren av kärleken. Och kärlekens källa finns alltid i personens innerligaste dimension, där man förnimmer Kristi röst som kallar oss att tillsammans med honom ro ut på djupet. Måtte var och en av er ta emot denna Kristi inbjudan och besvara den med en dagligen förnyad generositet.

Med denna önskan välsignar jag er av hjärtat och jag anförtror åt Jungfrun Marias förbön ert åtagande av bön, arbete och vittnesbörd.